

[Samuelson.]

ændre, nu var lovforslaget nærmest lov, det var det indtryk, man fik — at når man ser på de mange ændringsforslag, der foreligger, og det gælder ikke alene oppositionens, men også regeringens, så er det virkelig lykkedes at komme igennem med ændringer, alle, mener jeg, af særdeles positiv karakter.

Da vi startede ved første behandling, var det, som om § 11 var hele sagen. Det var denne utålelige indgriben i studenternes organisationsret, som man demonstrerede så voldsomt imod. Jeg mener, vi har nået en lykkelig udgang på denne debat omkring § 11 derved, at vi nu siger, at enhver, der er immatrikuleret ved universitetet, har stemmeret. Jeg ved godt, at det især fra socialdemokratiets side er blevet sagt, at det er urimeligt at gøre det på denne måde, idet man derved sætter studenterrådet delvis ud af spillet. Det kan jeg nu slet ikke se at studenterrådet vil blive; studenterrådet kan opstille lister ligesom alle andre, og det må dog efter min mening være rimeligt, at alle studerende, uanset hvem de er, må have medindflydelse ved, at de har deres stemme og kan stille op og man kan få det, man kalder et forholdstalsvalg. Nu må vi jo huske, at denne sag er en sag om mange penge — ca. 500 mill. kr. skal administreres — og derfor ville det være ulykkeligt, hvis det endte med, at man fik en front af studenter på den ene side over for lærere og professorer på den anden side.

Jeg håber, at de studienævn, som nu bliver etableret, og hvor der er 50 pct. studenterindflydelse og 50 pct. indflydelse fra lærere og professorer, vil kunne bevise, at dette paritetsforhold kan komme til at fungere effektivt, og at man vil få brudt fronterne, så at der ikke vil være en mur mellem studenterne på den ene side og lærerne på den anden side.

I de øvrige organer ender vi så med at få 33 $\frac{1}{3}$ pct. studenterindflydelse og 66 $\frac{2}{3}$ pct. indflydelse fra lærere og professorer. Jeg er af den overbevisning, at det er i studienævne, studenterne har deres største interesser, at de har færre interesser i de andre organer. Men nu ved vi, at der visse steder er forsøg i gang med andre procentsatser end de her nævnte, og derfor synes jeg, det er en udmærket ting, at man kan fortsætte med de forsøg, der er i gang, hvis studenter

og lærere er enige om det, og hvis konsistorium kan godkende det.

Jeg ved godt, at man fra forskellig side har presset på for at få mulighed for at lave yderligere forsøg; men som jeg har sagt flere gange før, betragter jeg denne lov med disse fantastiske mange organer, der skal i funktion, som et forsøg i sig selv, og jeg tror, det er meget sjældent, at man har vedtaget så omfattende og så ny en institution, som vi får her, og så oven i købet har indsat en revisionsparagraf, således at loven skal tages op til revision i løbet af ganske kort tid. Jeg ville simpelt hen være bange for det, hvis man tillod yderligere forsøg. På baggrund af de mange forhandlinger, der har været på universiteterne, inden lovforslaget blev fremsat, kunne man nære frygt for, at man ville fortabe sig i procedure og procenter og forberedelser til revisionen af loven fremfor at få den lov, vi nu sætter i søen, til at fungere. Jeg vil mene, det vil være betydelig vigtigere, at vi nu får noget erfaringsmateriale med denne lov, inden vi tager den op til revision i 1972-73.

Det er meget vigtigt, at vi også har fået den bestemmelse, at vi så vidt muligt skal se at få en central styring af universiteterne allerede i 1971. Hvordan den så skal laves, må vi se at finde ud af, men i betragtning af, at vi tidligere på eftermiddagen har lokaliseret nye universitetscentre, må det være på høje tid, at vi finder en eller anden form for central styring.

Må jeg så lige sige, at en af de ting, som har vakt megen utilfredshed, er de årlige møder, der skulle holdes mellem universiteterne på den ene og forskellige andre på den anden side. Man har hørt frygtelige ting om, at nu skulle erhvervslivet til at have indflydelse på forskningen, og man har lavet slagord om „forskning for folket“. Jeg mener i og for sig, at hvor ophidset debatten end startede, har den haft noget frugtbart over sig, man har fået diskuteret disse forskningsproblemer. Men lad mig understrege, at der på intet tidspunkt, hverken da lovforslaget blev fremsat eller nu på dette tidspunkt ved overgangen til tredje behandling, har været nogen, der har drømt om andet, end at det kan dog være af en vis værdi, at universiteterne kommer i kontakt med befolkningen. Og det er såmænd ikke alene erhvervslivet; jeg har da også tænkt